

dabis: ego te, inani fortasse conatu, (nam adver-
santur multa) studio tamen, & voluntate qvantum
licebit, imitabor. Neritium tuum quis non amet?
Mihi crede, tuarum literarum testimonio, aut com-
mendatione non eget. Me qvidem ita sibi devin-
xit officio suo, non modo ut omnia, qvæ possum,
sed etiam qvæ non possum, ejus causâ cupiam. Jam
de ejus ingenio, doctrina, eloquentia qvid ego ti-
bi, cui notior est, qvam mihi? Prædieabo igitur ali-
is: vel qvòd amor impellit: vel qvòd, ornare vir-
tutem, nostræ consuetudinis est. Vale, mi Cas-
li, nosqve, ut facis, ama. Romæ XII. Kal. Octob.
M.D.LXIX.

FRANCISCO PLANTEDIO, MANFREDONIAM.

EPIST. XIV.

*Excusata literarum suarum tarditate & brevitate,
judicium suum de veribus illius exponit.*

*Form. Memor ero tuorum beneficiorum, quæ &c.
Cujus erga me officia. (A)*

ET serius, qvam tu exspectabas, & brevius for-
tasse, qvam uteq; nostrum vellet, respondeo li-
teris tuis. Qvanquam, cùm tibi nota esset occu-
patio mea, erat humanitatis & prudentiæ tuæ, si-
lentium meum in bonam partem accipere, & amici
hominis commodo consultum velle: cùm præser-
tim, judicium meum de tuis versibus cur expetas,
causa nulla fit. Tu enim hoc in genere ita es ver-
satus, ut excellas: ego salvere Musas jussi ante ali-
quot annos, nec Poëtas conor attingere: aut, si in-
terdum